

Leve drømmene drømmen

Hvem har vel ikke drømt om å si opp jobben og starte pensjonat i Italia eller seile jorda rundt? For de fleste av oss blir det med fablingen, men noen tar skrittet helt ut. Vi har møtt fem av dem.

TEKST: IDUNN HALS BJELLAND, RUNAR LARSEN OG JENNY BULL TUHUS

25 ÅR ETTER: Jarand Gjestland (f.v), Eivind Hansen og Øyvind Høstaker lever afrikadrømmen igjen - 25 år etter at de kjørte gjennom kontinentet. FOTO: Privat

Fra Nordfjord til Nigeria – i bil

1

I 1983 kjøpte fire tenåringer fra Nordfjord en Landrover og la ut på et syv måneders langt eventyr: tvers gjennom Afrika i bil. I vinter markerte kameratene 25-årsjubileet med en ny reise på drømmekontinentet.

Første gang Øyvind Høstaker og kameratene Jarand Gjestland, Eivind Hansen og Per Helge Eikenæs var i Afrika, så de Kilimajaro tre ganger, men av økonomiske grunner kjørte de rett forbi. Det har de angret på siden, så da tre av de fire vennene bestemte seg for å dra til Afrika igjen, var fjellvandring i Tanzania det naturlige stedet å starte.

- Det ble en fantastisk opplevelse. Noen beskriver siste etappe på denne turen som en åtte timer lang fødsel, men for oss ble bestigningen en ren parademarsj. Vi hadde SMS-kontakt hjem hele veien opp, og på nær 6000 meters høyde kunne vi melde at vi var på toppen, forteller Øyvind.

Under reisen i 1983 hadde han én telefonsamtale på syv måneder - da ringte han hjem fra den Norske ambassaden i Nigeria.

TUREN VAR GODT forberedt da Landroveren "Ferdahheimen" rullet ut fra tunet i Nordfjord for 25 år siden. De fire kameratene fra Firda gymnas hadde

brukt vinteren på å mekke på den noe utrangerte bilen, de hadde jobbet inn en akseptabel reisekasse og opparbeidet seg nødvendig geografikunnskap. Men ikke alt gikk etter planen. - Visumregler gjorde at vi måtte ta

«Da vi kom sør for Sahara tenkte jeg: Oi, en neger!»

svinger på to-tre ganger Norges størrelse for å få de riktige stemplene i passet. Og bilen, som var dårligere enn vi trodde, trengte store reparasjoner underveis. Første stopp ble England der "Ferdahheimen" fikk en real overhaling. Deretter fortsatte ferden gjennom Frankrike, til Spania og med ferje over Gibraltar til Marokko – og det arabiske Afrika. Her så de for første gang kameler og

beduiner. Videre gjennom Sahara fikk de sterke møter med sivilisasjoner avskåret fra omverdenen, fremmede kulturer og karrige forhold. Ved Elfenbenskysten og byen Abidjan åpnet et moderne Afrika seg og guttene skjønte at de beveget seg i et kontinent med store kontraster.

- Det ble mange inntrykk å fordøye for fire tenåringer som slett ikke var reisevante. Da vi kom sør for Sahara tenkte jeg: Oi, en neger!

HVA VAR DET EGENTLIG som fikk de fire 19-åringene til å krysse Afrika med bil?

- En av gutta, Jarand, var veldig glad i bøker og hadde lest mye om Afrika. Vi ble inspirert av det han fortalte. Selv hadde jeg knapt forutsetninger for å drømme om Afrika. Den gangen virket kontinentet veldig langt unna. Både geografisk og på andre måter. At vi bestemte oss for å kjøre var først og fremst et resultat av eventyrlyst og et ønske om å gjøre noe få andre hadde gjort før oss. I ettertid er det turen med elvebåt opp

FERDAHEIMEN: Fra Nordfjord til Nigeria i en noe utrangert bil. FOTOS: Per Helge Eikenæs

TRE PÅ TUR: Øyvind Høstaker (t.v), Eivind Hansen og Jarand Gjestland i 1983.

«Jeg tror det å reise utenfor allfarvei er viktigere nå enn noengang»

Kongofloden som topper Øyvinds liste over spesielle opplevelser. Bilen ble heiset opp på dekk med kran før fortoyningen ble kastet, og det viste seg at de skulle dele farkost med flere tusen mennesker. Folkelivet ombord var helt ubeskrivelig, minnes han.
- Det er de mange og uvirkelige opplevelsene som gjorde dette til et eventyr og en reise langt utenfor min tidligere forestillingsevne.
25 år senere har vennegjengen erfart

at "kontraster" fortsatt er et dekkende ord for opplevelsen av Afrika. Denne gangen reiste de fra fjell og snøvær på Kilimajaro til hav og paradisiske varme på Zanzibar. De har vært nærmest alene i spektakulær natur og besøkt Tanzanias nest største sykehus, som betjener 11 millioner (!) innbyggere. Det er mye å dvele ved etter en slik reise.

SELV OM KONTINENTET har endret seg mye på 25 år, og teknologien har kommet langt også i store deler av Afrika, opplever Øyvind at mye er ved det samme. Bildet som står igjen etter de to reisene er svært positivt og står i sterk kontrast til katastrofene.
- Vi møtte usedvanlig vennlige mennesker og en utrolig gjestfrihet. I Afrika passer det alltid med besøk og de gir deg det beste de har. Når afrikanerne hører at jeg hjemme har flere naboer jeg knapt hilser på, ler de og spør hvordan

det er mulig. Ettersom nye teknologiske løsninger har kommet til og jaget etter effektivitet har økt, har vi i Norge mistet noe på veien som afrikanerne har klart å beholde.

Det er slike kulturelle forskjeller som gjør at Øyvind tror på å reise utenfor allfarvei. Siden guttegjengen dro på tur i 1983 er det blitt forholdsvis enkelt og økonomisk overkommelige å reise. Også til eksotiske steder.
- Jeg tror det å reise på egenhånd er viktigere nå enn noen gang. Mange turer er like. Du setter deg på et fly til sydeligere strøk og vet knapt om du er i Spania, Hellas eller Italia. Selv om det krever mer tid, planlegging og ressurser å reise utradisjonelt, er det verdt slitet. Når du ser hva du får igjen vil du aldri angre!

Les mer på <http://afrikatur.blogg.no/>

Kambodsja

Eventyrslottet i

2 Kambodsja

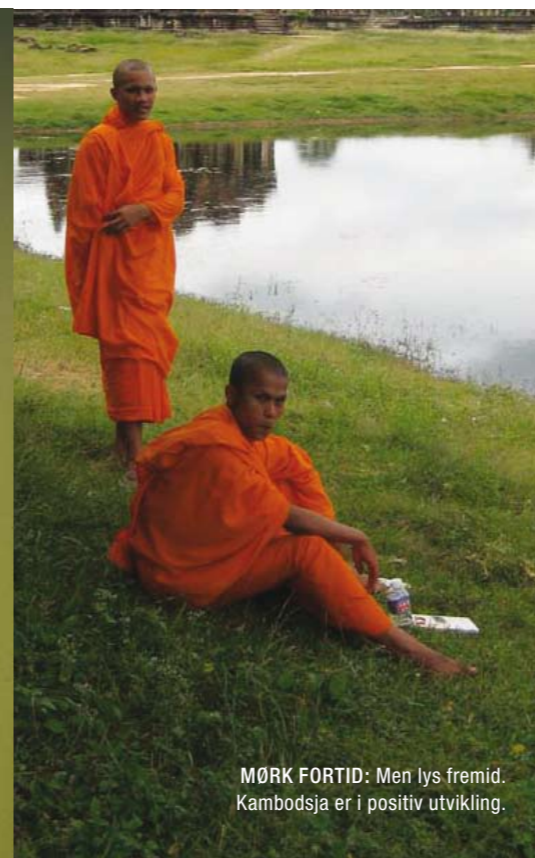
Det var en gang ei jente som reiste til et fremmed land.
– Her **trives** jeg godt sa hun – og bygde seg et **eventyrslott**.

«Det handler om å gjøre livet til det en har lyst til»

Kortversjonen av historien til Kristin Holdø Hansen (28) kunne godt være starten på et norsk folkeeventyr. Det var imidlertid en helt annen type litteratur som gjorde at Sandefjord-jenta først reiste til Kambodsja for snart ti år siden.
- Det begynte med en guidebok over verdens ti farligste ferieland. Kambodsja stod på lista, og jeg lot meg lokke, sier Kristin Holdø Hansen.
Det viste seg raskt at stempelet som "farlig" var misvisende. Siden har et stadig mer stuereint Kambodsja blitt 28-

åringens nye hjemland. I dag driver hun hotellet Soria Moria, en kort sykkeltur fra berømte Angkor Wat.

- **JEG VILLE GJØRE** noe annerledes og slippe det livet som kalles A4. Kambodsja er et utrolig spennende land som for meg er blitt et helt naturlig sted å være. Det handler om å gjøre livet til det en har lyst til, mener Holdø Hansen. Sammen med flere andre nordmenn var hun med på å starte gjestehuset Earthwalkers i Siam Reap i 2002. Like før jul

MØRK FORTID: Men lys fremid. Kambodsja er i positiv utvikling.

HJEMME: Dette har blitt mitt nye hjemland, sier Kristin Holdø Hansen etter nesten ti år i landet.

EVENTYR: Soria Moria er Kristins eventyrslott i Siam Reap.

i fjor åpnet hun sitt eget prosjekt: hotellet Soria Moria. Nå har hun sin fulle hyre med å administrere det nye hotellet med 41 ansatte og 38 rom.

- Hadde du spurt meg for ti år siden, ville min situasjon i dag vært helt utenkelig. Jeg får et "kick" av å starte noe selv, og når jeg først begynner på noe, må jeg gjøre meg ferdig, sier hun som forklaring på hvordan hun endte opp som hotell-manager i Asia.

SIAM REP ER UTGANGSPUNKTET

for turister på vei til Angkor Wat og de fantastiske tempelbyene i området. Det er gode tider for hotellbransjen. Men for Kristin Holdø Hansen er det andre ting i Kambodsja som betyr minst like mye. Landet er fortsatt er preget av Pol Pot-regimets menneskeslakt på 70-tallet. 60 prosent av befolkningen er under 18 år og landet har FN-status som et av verdens fattigste.

- En ny generasjon vokser opp og ønsker å utdanne seg. Det er veldig gøy å være med på den utviklingen som pågår, for alle som bor her er veldig glade i Kambodsja og opptatt av at landet skal framover, sier Holdø Hansen.

SANDEFJORDJENTAS SAMBOER,

Ken Oishi, driver den norske veldedighetsorganisasjonen NEDO i Siam Reap. De synes kombinasjonen av hotelldrift og veldedig arbeid er spennende.

- Med så mye synlig fattigdom og elendighet er det ofte vanskelig for turistene å vite hva de bør gjøre. Skal de gi penger eller ikke? Her kan vi hjelpe mye med informasjon. Etter å ha bodd her i mange år synes jeg det er flott å kunne vise gjestene alt det vakre landet har å by på. Samtidig bidrar vi til at lokalbefolkningen får det bedre gjennom ulike prosjekter, som aksjoner for rent drikkevann og utdanningshjelp.

FOR KRISTIN HAR Soria Moria blitt selve drømmeslottet i et eventyrlignende område. Hotellet har klare referanser både til Norge og Kambodsja.

- På lokalspråket har hotellet fått et navn som betyr solens hotell, samtidig som Soria Moria sikter til et norsk folkeeventyr. Sånn sett har det en dobbelt mening. Og kanskje får hotellet en tvilling i kystbyen Sihanoukville etter hvert, røper den målbevisste 28-åringen.

Les mer på www.thesoriamoria.com

MAJESTETISK: Angkor Wat er det største trekkplasteret i Kambodsja.

GLEDE: Det er ikke alltid materielle verdier skaper mest glede, sier Katrine Solhaug om livet i et av verdens fattigste land.

Hva er lykke?

Svaret er neppe **Playstation og merkeklær**, om du spør Katrine Solhaug.

- Hva er egentlig lykke? spør Katrine Solhaug (28). Stavanger-jenta flyttet nylig til Kambodsja for å styre gjestehuset Earthwalkers som ble startet av blant andre Kristin Holdø Hansen. Hun synes det er skummelt å tenke på at norsk ungdom i økende grad er opptatt av dyre merkeklær og materielle verdier. Det har ikke den unge befolkningen i hennes nye hjemland muligheten til.

- Her leker barna selv om de ikke har noen verdens ting. De er alltid blide og glade og har et smittende humør. Akkurat det gjør landet så fantastisk, sier den sosionomutdannede vestlendingen som mener hun har oppdaget lykken i et av verdens fattigste land.

- Når jeg kan hjelpe mennesker som sårt trenger det her i Kambodsja, blir det litt som å realisere en drøm, forteller Solhaug.

Hovedoppgaven hennes er drift av gjestehuset Earthwalkers. I tillegg tilhører Solhaug en voksende gruppe utlendinger, deriblant mange nordmenn, som er involvert i hjelpe- og utviklingsarbeid. De har tette bånd til hjelpeorganisasjoner og bidrar både økonomisk og praktisk til at unge får det bedre.

Flere og flere er med på å hjelpe til. Det er ingen tvil om at det nytter, sier Katrine Solhaug.

Les mer på www.earthwalkers.no

Nytt liv i Sør-Afrika

For ti år siden var hun lærer i Kristiansand, singel og eventyrlysten. En ferie i Sør-Afrika ble startskuddet for et nytt liv – som safariarrangør og trebarnsmor på andre siden av kloden.

«Jeg savner ikke brunost når jeg er i Sør-Afrika»

IDYLL: Elin Fosselle Paton og ektemannen Graham Paton nyter livet i Sør-Afrika – der solskinn, safari og elefanter er en naturlig del av hverdagen. FOTO: Privat.

Eventyret begynner i 1998. Elin er i slutten av 20-årene, og lever et nokså vanlig liv som lærer på Sørlandet. Hun liker å reise og som så mange drømmer hun om å slå seg ned på et spennende sted, i alle fall for en periode. I Lærerbladet følger hun med på ledige stillinger utenlands, men med ny jobb i hjembyen Kristiansand har hun ingen umiddelbare flytteplaner – og nøyer seg med å planlegge en ferietur til Sør-Afrika.

I LØPET AV FERIEN møter hun kjærligheten – sørafrikaneren Graham. Da de lekne feriedagene er over er begge klar over at det har sagt PANG! Bare en måned senere kommer Graham på besøk til Norge – og frir. Og etter tre måneder har Elin sagt opp jobben, tatt farvel med venner og familie og er klar for å starte et nytt liv i Durban.

Mange lurte på hvordan dette skulle gå, mens Elin følte at hun virkelig gjorde noe de fleste bare drømmer om.

- En kan tenke at min drøm ble realisert ved at jeg tilfeldigvis møtte kjærligheten i Sør-Afrika, men på den annen side kunne det vært en annen kvinne som møtte Graham - og som aldri hadde turt å flytte. Jeg lot tilfeldighetene råde og satset på at det skulle gå godt.

I DAG ER ELIN og Graham gift og har tre barn. Sammen har de startet reisebyrået Get Africa Travel og skreddersyr pakker for reiselystne som vil oppdage Sør-Afrika.

- Vi tilbyr spennende opplevelser som safari, havfiske, jakt, fjellklatring, trestrenger, luksusovernatting eller skikkelig "back to nature" i bushen. Det vi kan om landet og skandinavere reisevaner

har vi brukt til å sette sammen et spesielt produkt. Vi er stolte over å kunne tilby eksotiske overnattingssteder du aldri vil finne om du drar på egen hånd, forteller Elin.

Hun er like lykkelig i dag som da hun flyttet ned for ti år siden, nyforelsket og full av spenning. Men, det er selvsagt ikke bare tilfeldigheter som har gjort at det har gått så bra. Elins positive innstilling og evnen til å verdsette øyeblikkets gleder kommer godt med for en som skal starte en ny tilværelse i et fremmed land.

- **JEG HAR PRØVD** å tilpasse meg Sør-Afrika og samtidig være meg selv. Jeg sammenligner ikke tilværelsen min her med livet i Norge, og bruker ikke energi på å lengte. Når folk kommer på besøk og spør hva de skal ta med, er

det vanskelig for meg å komme på noe. Jeg savner ikke brunost når jeg er i Sør-Afrika, sier Elin som mener man har lite å tape på å gå etter drømmen.

- Går det ikke bra, kan du alltid flytte hjem. Det er bedre å prøve, enn å angre på noe du aldri gjorde.

Hadde hun vært mindre risikovillig den gangen for ti år siden hadde nepp zuluere og bare tær vært en del av hverdagen til Elin nå.

- Det er så mange ting jeg liker ved å bo her. Blant annet mangfoldet av folk og kulturer. Durban er for eksempel det

stedet i verden der det bor flest indere utenfor India. Og den største moskeen på den sørlige halvkule ligger her.

- Og temperaturen gjør det lett å leve: Ungene våre går sjelden med sko, og fleecen blir brukt bare noen få dager i året. I tillegg setter jeg pris på den varierte naturen. Tre timer i bil og vi kan gå på fjelltur på 3800 meters høyde og dra på spennende safarier. Og rett ved der vi bor venter milelange strender.

FOR ELIN VAR det en drøm å bosette seg i Sør-Afrika, men hun føler ikke at

hun lever i en drømmetilværelse.

- Nå er dette blitt min virkelighet, som selvsagt også består av hverdager. Og hverdagen i Sør-Afrika er ikke bare er solskinn og safari.

Sykehus og skolegang er dyrt. Kriminaliteten og volden i landet øker stadig.

- Det er ting her som gjør at jeg tydeligere ser at Norge er et godt land å vokse opp i. Norge er ikke bedre, men vi har mer trygghet og en større bevegelsesfrihet – og for mange er det nettopp det som er drømmen.

Les mer på www.getafricatravel.com

Spansk

4 kjærlighet

Elin Storemyr (34) forelsket seg i Spania – i dobbel forstand. Først i middelalderbyen Altea, så i Antonio. Deretter realiserte hun drømmen om egen frisørsalong i Alfaz del Pi.

Tre måneder etter at Elin åpnet frisørsalongen "Frk. Storemyr" i Alfaz del Pi i Spania, er den blitt så populær at kundene må finne seg i tre ukers ventetid.

- Jeg føler det som om jeg lever i en drøm, og det er fantastisk at alt har gått så bra.

I 2005 dro sørlandsjenta til Spania for å studere kunst. Planen var å flytte hjem etter et år, men da studiet var over hadde hun rukket å forelske seg - to ganger. Hennes første spanske kjærlighet var middelalderbyen Altea, hvor hun har bodd de tre siste årene. Så traff hun Antonio.

- Skulle jeg beskrive min tilværelse med et bilde ville det inneholde mye rødt. Fargen symboliserer for meg kjærlighet, og det er det viktigste i livet mitt. Kjærligheten styrer hvor jeg går.

I TILLEGG TIL kunststudiene er Elin utdannet frisør og da hun bestemte seg for å bli i Altea, fikk hun seg jobb på en salong i nærheten. Lange arbeidsdager, lite ferie og høyt stressnivå førte til at Elins drøm om å starte egen salong

stadig vokste seg sterkere.

- Etter hvert som jeg er blitt voksen har jeg fått klare tanker om hvordan jeg vil ha det. Jeg vil unngå stress på jobb og kunne sette av ekstra tid til hver kunde hvilket er sjelden praksis i spanske salonger.

Ønsket om å gi kundene mer tid og service var mye av drivkraften bak "Frk. Storemyr."

IELINS SALONG står det nytraktet kaffe og sjokolade på bordet. De flotte lokalene er innredet i en spennende miks av italiensk design og antikviteter.

- Interiøret har også innslag av gull. Det står som et symbol på at her er kun det beste godt nok. For meg er salongen blitt en helt personlig greie, og det er her jeg lever ut drømmene mine, sier Elin som er klar på at det krever både vilje og mot å realisere egne prosjekter, og gir følgende tips til andre drømmere:

- Vil du det nok, så går det!
- Ha tro på deg selv!
- Gjør et forsøk – du dør neppe!

Fra Røst til vest – og tilbake igjen

5

De har vært bestevenner i 30 år. Og drømt om alt fra å bygge roboter til å seile jorda rundt. Akkurat nå realiserer de sistnevnte prosjekt om bord i "Underveis".

UNDERVEIS: Etter 18 måneder i samme båt er Rune Ellingsen og Finn Olav Olsen fortsatt bestevenner. - Vi er som et gammelt ektepar og kjenner hverandres nykker. Ikke alltid enige, men flinke til å finne konstruktive løsninger.

Som barn fablet Rune Ellingsen (35) og Finn Olav Olsen (35) blant annet om å bygge tju meter høye roboter av batterier, og å lage en gruvegang som skulle nå helt til Kina.

- Lista over barndomsprosjekter er endeløs. De fleste av dem kom vi aldri helt i mål med. Enten var vi for små, eller prosjektene for store, forteller Rune Ellingsen på en sprakende Skype-linje fra Galapagos.

Lysten til å gjøre noe spektakulært avtok imidlertid ikke med årene, men endret gradvis karakter.

- Sommeren 2000 leste jeg boka til Knut Frostad fra Whitbread around the world-racet i 1997-1998. Verken "Finni" eller jeg hadde noe seilererfaring, og jeg var "dum" nok til å nevne tanken for ham. Svaret kom kontant. "Når drar vi?".

STARTSKUDDET FOR den tre år lange jordomseilingen ble satt til 20. august 2006 klokken 18.00. Ti over seks var de to barndomsvennene i gang.

- Vi bestemte dag og klokkeslett fire år tidligere. Vi tror det er viktig sette en bindende dato og drive forpliktende

planlegging. Alt vi gjorde i årene frem til 20.08.06 kl 18.00 ble gjort med tanke på turen. Det er alt for mange som kommer til avreisedatoen, og først da begynner å tenke på at de skulle ha sagt opp jobben og kommet seg av gårde. Ingenting skjer før du selv får ut fingeren! Igjen på kaia hjemme på Røst i Lofoten stod venner og familie og vinket dem av sted. Rune og Finni trodde de vinket farvel til Norge for lang, lang tid. Men etter mindre enn en måned stod følgende overskrift å lese i VG: "Tre års jordomseiling ble til tre uker".

- Det største tilbakeslaget kom allerede da vi krysset Nordsjøen. Vi ble utsatt for en storm som var så kraftig at seilene revnet og propellen falt av. Båten måtte taues tilbake til Bergen, med to nokså slukørede jordomseilere om bord. "Underveis" ble reparert i rekordfart og de to gutta kunne på ny sette kurs mot ukjent farvann.

EN DRØM? – Alt som kan gå i stykker på en båt, har gått i stykker. Så det er blitt en del dyrere og mer slitsomt enn vi trodde. Likevel er det fantastisk å leve ut drømmen, sier Rune, og trekker frem Shetland og Colombia som de største

opplevelsene.

- Generelt trives vi best på land. Det er i møtene med lokalbefolkningen vi har funnet meningen med reisen vår. Periodene på havet er først og fremst fine for å reflektere over det vi opplever. Shetland gjorde inntrykk fordi det er et lite øysamfunn midt i havet. Forblåst, uten trær, men med utrolig gjestfrie og hardføre mennesker. Mens Colombia er like frodig som Shetland er goldt. Et land som er rikt på så mye og virkelig griper deg om hjertet, selv om interne uroligheter og omfattende korrupsjon sliter på befolkningen, sier Rune, og kommer på et par opplevelser fra båten

som også rager høyt på lista over høydepunkter.

- Blant annet nattevaktene i Karibia med stjernehimmel og opptil tre stjerneskudd på en natt, og hvalfamilien som fulgte oss langs kysten av Portugal. De trodde båten var en syk hval og la seg tett inntil oss i flere timer, liksom for å støtte oss og gi oss omsorg.

PÅ GALAPGOS, der store iguanaer traverser i gatene og havet er grønnere enn grønnest, har de to snart nådd halvveis. Vil du lese mer om Rune og Finnis drømmeferd over verdenshavene, sjekk www.underveis.net.

Vilje

Hva skal til?

Vilje, mot og evne til å fatte egne valg preger dem som tar skrittet ut og realiserer sine drømmer, mener polfarer og forlagsmann Erling Kagge.

Innenfor faget "realisering av drømmer" er Erling Kagge for profesjonell å regne. I tillegg til å være førstemann til å nå verdens tre poler – Nordpolen, Sydpolen og Mount Everest – gjorde han skepsisen i bokbransjen til skamme, da han startet Kagge Forlag og attpåtil tjente penger. Mye penger. Og så har han skrevet flere bøker om hvorfor drømmer og mål er viktige og hva som skal til for å nå dem.

- Hvorfor ikke flere forfølger sine drømmer? Jeg tror folk har en tendens til å undervurdere seg selv og sine muligheter. Da snakker jeg ikke om befolkningen i Sudan, men for eksempel nordmenn. Veldig mange er opptatt av det som ikke er så lett, det som begrenser. Selv har Kagge mange ganger opplevd kommentarer av typen "jeg skulle gitt alt for å gjøre det du har gjort".

- Jeg tror dem ikke. For da hadde de i alle fall forsøkt. Når jeg spør hvorfor de ikke har satt sine drømmer og prosjekter ut i live, svarer de som regel studier, samboer, arbeid eller barn. Elementer

som ikke trenger å være hindringer. Når det kommer til stykket er det vilje det handler om, og evnen til å fatte egne valg.

I BOKA "Alt jeg ikke lærte på skolen" beskriver Kagge betydningen av å drømme og strekke seg etter mål. Ikke bare knyttet til ekspedisjoner og reiser.

- Som barn er vi alle opptatt av å utforske omgivelsene og finne ut hva som skjuler seg bak neste åskam. Etter hvert blir vi mer og mer siviliserte, og troen på at ALT er mulig avtar. Det er ikke bare negativt, men blir man altfor rasjonell klarer man ikke å overraske seg selv. Hvis du sier noe er umulig og jeg sier det er mulig, har vi sannsynligvis rett begge to.

Han mener veien er vel så viktig som målet.

- Min erfaring er at det aller viktigste ikke er å nå målet eller å bli til noe, men å være underveis, sier drømmeren, polfareren, forleggeren, kunstsamleren og familiemannen Erling Kagge.

DRØM? Finn din egen pol, oppfordrer Kagge. Slitt i isødet står neppe øverst på drømmelista til folk flest. FOTO: Kagge Forlag.